

SARKANTURBĀNĪTE NO KAŠČEJU CILTS

DARBOJAS: Sarkanturbānīte

Vecmāmiņa

Mazdienu truši – visus trušus var spēlēt 1 aktieris vai aktrise

1. skats

*Tumsa. Sprādziens. Tālumā ieskanas orientāla mūzika. Gaisma.
Uz postamenta gultā guļ Vecmāmiņa. Uznāk Sarkanturbānīte ar banānu groziņu.*

Sarkanturbānīte (*publikai*). Labdien! Es esmu Sarkanturbānīte no Kaščeju cilts. Nesu vecmāmiņai banānus. Mana māmiņa tos Aļaskā audzē. Mana Vecmāmiņa ir Kaščejs Nesprāgstošais. Tas tāpēc, lai viņu varētu atšķirt no mana vectētiņa, kurš bija Kaščejs Sprāgstošais...

2. skats

Uznāk Mazdienu Trusis.

Trusis. Ei, tu!

Sarkanturbānīte. Labdien! Es esmu Sarkanturbānīte no Kaščeju cilts! Nesu vecmāmiņai banānus! Mana māmiņa tos Aļaskā audzē!...

Trusis. Kā?! Vai tad Aļaskā sākuši banāni augt?!

Sarkanturbānīte. Nezinu... Es nekad tur neesmu bijusi...

Trusis. Žēl. To derētu noskaidrot precīzi. Cik banānus tu vecmāmiņai nes?

Sarkanturbānīte. Trīs.

Trusis. Tātad viens man! Muitas nodeva!

Vecmāmiņa. Ei, tu!

Trusis. Vai es?

Vecmāmiņa. Tu pats! Ķer! (*Pamet viņam granātu.*)

Trusis (*noķer granātu*). Kas tas ir?

Vecmāmiņa. Vai tad nu granātu vairs nepazīsti?

Trusis aurodams metas prom un uzsprāgst.

3. skats

Vecmāmiņa. Gatavs!

Sarkanturbānīte. Labdien, Vecmāmiņa! Es esmu tava mazmeitiņa Sarkanturbānīte! Atnesu tev banānus!

Vecmāmiņa. Sen neesam tikušās, mazmeitiņ...

Sarkanturbānīte. Kā tad, vecmāmiņ – jau vienpadsmit gadus!

Vecmāmiņa. Vienpadsmit gadus?... Bet kāpēc man liekas, ka mēs līdz šim vispār nekad neesam tikušās?

Sarkanturbānīte. Nu ja – vienpadsmit gadi ir tikpat ilgs laika posms kā nekad!

Vecmāmiņa. Tad pārējie jautājumi atkrīt. Bet padod nu krītu, mazmeitiņ!

Sarkanturbānīte. Nav man krīta, vecmāmiņ! Man ir tikai banāni!

Vecmāmiņa. Ar banāniem vien tālu netiksi. Man pašai te kaut kur bija krītiņš... Bet ja nu tas reiz ir pazudis, tad nāc, lai iegriežu tev pirkstiņā un ar asinīm strīpiņu pievelku!

Sarkanturbānīte. Kādu strīpiņu, vecmāmiņ?!

Vecmāmiņa. Es te uz gultas kājas ar strīpiņu katru uzspridzināto Mazdienu Trusīti atzīmēju.

Sarkanturbānīte. Kādu trusīti, vecmāmiņ?...

Vecmāmiņa. Nu Mazdienu taču! Vai tad neredzēji to, kas te aizmuka?

Sarkanturbānīte. Vai ar granātu ķepiņās?

Vecmāmiņa. Nu ja – tas bija Mazdienu Trusis!

Sarkanturbānīte. Vai, vecmāmiņ! Re, kur ir krītiņš!

Vecmāmiņa. Es jau domāju, ka tas atradīsies, tikko par pirkstiņu ieminēšos... (*Pievelk strīpiņu.*)

4. skats

Uznāk Mazdienu Trusis.

Trusis. Ei, tu!

Sarkanturbānīte. Labdien! Es esmu Sarkanturbānīte no Kaščeju ciltis! Nesu vecmāmiņai banānus! Mana māmiņa tos Aļaskā audzē! Mana Vecmāmiņa ir...

Trusis. Kā?! Vai tad Aļaskā sākuši banāni augt?

Sarkanturbānīte. Nezinu. Es nekad tur neesmu bijusi.

Trusis. To vajadzētu noskaidrot. Jo ir tāda leģenda, ka tad, kad Aļaskā sāks banāni augt, Kaščeju ciltij būs beigas...

Vecmāmiņa. Ei, tu!

Trusis. Vai es?

Vecmāmiņa. Jā – ķer! (*Pamet viņam granātu.*)

Trusis. Kas tas ir?

Vecmāmiņa. Un tu kā domā?

Trusis. Granāta!!! (*Aurodams metas prom un uzsprāgst.*)

5. skats

Vecmāmiņa. Gatavs!

Sarkanturbānīte. Vai padot krītiņu, vecmāmiņ?

Vecmāmiņa. Nav asprātīgi, jo krītiņš jau ir man rokā! (*Pievelk stripiņu.*)

Sarkanturbānīte. Un vai daudz trusīšu tu jau esi uzspīdzinājusi, vecmāmiņ?

Vecmāmiņa. Skaitīt proti?

Sarkanturbānīte. Kad piedzeros, tad līdz vienpadsmit.

Vecmāmiņa. Un skaidrā?

Sarkanturbānīte. Skaidrā es nemēdzu būt. Man tur iekšā ir tāds hormons, kas nepārtraukti pats no sevis ražo alkoholu.

Vecmāmiņa. Tas tev no vectētiņa, Sarkanturbānīt – viņš arī allažīņ bija pillā...

Sarkanturbānīte. Bet kā tad paliek, vecmāmiņ – vai izskaitīt līdz vienpadsmit?

Vecmāmiņa. Skaiti.

Sarkanturbānīte izskaita līdz vienpadsmit.

Vecmāmiņa. Jā, man tikpat sanāca.

Sarkanturbānīte. Tas nozīmē, ka tu esi uzspīdzinājusi jau vienpadsmit Mazdienu Trušus?!

Vecmāmiņa. Neesmu par to pārliecināta. Bet arī noliegt nav jēgas.

6. skats

Uznāk Mazdienu Trusis.

Trusis. Ei, tu!

Sarkanturbānīte. Labdien! Es esmu Sarkanturbānīte!

Trusis. Jocīgi... Varu derēt, ka vēl pavisam nesen te tādas nebija...

Sarkanturbānīte. Nebija gan. Es tikai pirms vienpadsmit minūtēm te parādījos.

Trusis. Ā – tu tā tad esi polārblāzma!...

Sarkanturbānīte. Kāpēc tad uzreiz tā?

Trusis. Man ir mācīts, ka parādās tikai polārblāzmas... visi pārējie – atnāk... sākot ar māmiņu un beidzot ar nepatīkšanām...

Sarkanturbānīte. Nu tad es esmu atnākusi.

Trusis. Žēl gan... es tā cerēju, ka tu esi polārblāzma... Māmiņa tu arī neesi, tā tad tu esi nepatīkšanas?

Sarkanturbānīte. Nē taču. Es esmu Sarkanturbānīte no Kaščeju cilts! Atnesu vecmāmiņai banānus! Mana māmiņa tos Aļaskā audzē!...

Trusis. Kā?! Vai tad Aļaskā sākuši banāni augt?!

Sarkanturbānīte. Nezinu! Mana Vecmāmiņa ir Kaščejs Nesprāgstošais! Tas tāpēc, lai viņu varētu atšķirt no vectētiņa...

Trusis. Pagaidi! Vai tu zini to leģendu?

Sarkanturbānīte. Zinu. Tā ir traģiska leģenda.

Trusis. Visas leģendas ir traģiskas... ja vien tās nav sadomātas... Cik banānus tu vecmāmiņai atnesi?

Sarkanturbānīte. Trīs.

Trusis. Viens man – muitas nodeva!

Vecmāmiņa. Bet vai granātu tu negribi?

Trusis. Piedošanu, vecmāmiņ, – es domāju, ka viens banāns no trim – tas nav pārāk daudz prasīts!

Vecmāmiņa. Bet es tev neprasu par banāniem! Es tev prasū par granātām!

Trusis. Piedošanu, vecmāmiņ, – bet no granātām es neko nesaprotu!

Vecmāmiņa. Tad ķer – drīz sapratīsi!

Trusis noķer granātu, aurodams aizmūk un uzsprāgst.

7. skats

Sarkanturbānīte. Tu esi veikli iemanījies, vecmāmiņ!

Vecmāmiņa. Cik tev gadu, Sarkanturbānīt?

Sarkanturbānīte. Vienpadsmit.

Vecmāmiņa. Nu lai būtu vienpadsmit. Katram ciparam savs skaistums. Tad redzi, mazmeitiņ – ja tu būtu vienpadsmit gadus no dienas dienā Mazdienu Trušus spridzinājusi, tad ne tā vien iemanītos! Bet padod nu krītu, mazmeitiņ!... Vai pirkstiņu...

Sarkanturbānīte. Te būs krītiņš, vecmāmiņ!

Vecmāmiņa (*atzīmēdama*). Tad kurš šis mums ir pēc skaita trusītis?

Sarkanturbānīte. Vienpadsmitais!

Vecmāmiņa. Nu ja vienpadsmitais, tad vienpadsmitais! Tā patiešām ir vieglāk skaitīt. Es te kādreiz, kad miedzīņš nenāk, savilktās strīpiņas skaitu... Vienreiz nedēļu skaitīju... bet tā arī neaizmigu...

Sarkanturbānīte. Nekad, nekad vairs?

Vecmāmiņa. Vai tad izskatās, ka es tagad esmu aizmigusi?

Sarkanturbānīte. Nē... neizskatās vis...

Vecmāmiņa. Kāpēc tad tu uzdod tik muļķīgus jautājumus?

Sarkanturbānīte. Tāpēc, ka man ir iedzimts debīlisms, vecmāmiņ!

Vecmāmiņa. Zinu. Arī tas tev no vectētiņa. Bet debīlisms smagā formā, Sarkanturbānīt, ir vieglākā no slimībām, kas Kaščejiem raksturīgas...

8. skats

Uznāk Mazdienu Trusis.

Trusis. Ei, tu!

Sarkanturbānīte. Vēl viens trusītis, vecmāmiņ!

Vecmāmiņa. Jā – traki savairojušies nekaunas... sasodīti vaislīga suga... Nav tā kā ar Kaščejiem... Tava māmiņa mums ar vectētiņu bija vienīgā meita... bet tā tagad Aļaskā banānus audzē...

Trusis (*kurš pa stāsta laiku ir pienācis tuvāk*). Vai tiešām Aļaskā sākuši banāni augt?

Vecmāmiņa. Ceru, ka nē. ... un tad piedzimi tu, Sarkanturbānīt – kauls no Kaščeju kaula! Austrumu un Rietumu vienības simbols! Tavs vectētiņš, to uzzinājis, uzsprāga no laimes! Divas dienas pagāja, kamēr te visu satīrīju...

Trusis. Un pēc tam?

Vecmāmiņa. Pēc tam es sāku spridzināt Mazdienu Trušus. Tikko tavs vectētiņš uzsprāga, tā šie sāka vairoties kā nelabie! Kādreiz viņu te vispār nebija, bet tagad – nodibinājuši savu valsti un sākuši muitas nodevas iekasēt...

Trusis. Jā, par tām muitas nodevām – klīst baumas, ka jums esot pienācis banānu sūtījums – tā kā derētu samaksāt muitas nodevu...

Vecmāmiņa. Par banāniem samaksāšu citreiz, jo, pirmkārt, esmu jūsu brīvvalstij parādā par iepriekš saņemto granātu kravu! (*Ieliek Trusim rokās granātu.*)

Trusis. Es saprotu... tas ir mans liktenis... (*Aiziet un uzsprāgst.*)

Vecmāmiņa. Acīmredzot... (*Pievelk strīpiņu.*)

9. skats

Uznāk Mazdienu Trusis.

Trusis. Ei, tu – padauza no Kaščeju cilts!

Vecmāmiņa. Tur laikam tevi, mazmeitiņ, sauc.

Sarkanturbānīte. Ja tā, tad esmu spiesta konstatēt, ka šis trusis mani nolamāja par padauzu!

Vecmāmiņa. Nepievērs uzmanību – mani viņi tā lamā vienā laidā. Vai vari iedomāties – mani?! Lai nu kas, bet padauza es nekad neesmu bijusi. Ne jau tāpēc, ka negribētu, bet tāpēc, ka neatradās neviena, izņemot tavu vectētiņu, kurš būtu bijis ar mieru ar mani gulēt. Bet tavu vectētiņu es saprotu – viņš bija akls, turklāt smagā formā slimoja ar šizofrēniju. Tā kā arī tā tev ir iedzimta, Sarkanturbānīt.

Trusis. Ei, tu! Neizliecies tagad par kurlu!

Vecmāmiņa. Patiešām, Sarkanturbānīt – nav labi izlikties par kurlu – atsaucies taču trusītim!

Sarkanturbānīte. Kukū! Trusīt!

Trusis. Jūs varat kūkot cik gribat! Bet ziniet – mūsu lieta ir pareiza, mēs uzvarēsim!

Vecmāmiņa. Te tev būs granāta, mazmeitiņ – apsveic trusīti ar gaidāmo uzvaru!

Sarkanturbānīte. Labi, vecmāmiņ. Labdien, Mazdienu Trusīt! Kā tevi sauc?

Trusis. Čārlijs... Un tu kas esi?

Sarkanturbānīte. Es esmu Sarkanturbānīte no Kaščeju cilts. Atnesu vecmāmiņai banānus. Mana māmiņa tos Aļaskā audzē.

Trusis. Kā? Vai tad Aļaskā sākuši banāni augt?

Sarkanturbānīte. Nezinu, Trusīt. Es nekad tur neesmu bijusi. Bet viss var gadīties!

Trusis. Jā... tā ir gudra doma... filozofiska... Un kas ir tava Vecmāmiņa?

Sarkanturbānīte. Kaščejs Nesprāgstošais.

Trusis. Paga, paga... tad jau tavs vectētiņš bija Kaščejs Sprāgstošais?!

Sarkanturbānīte. Bija...

Trusis. Bet uzsprāga?

Sarkanturbānīte. Jā. Tikko uzzināja, ka es esmu piedzimusi... jo es esmu Austrumu un Rietumu vienības simbols...

Trusis. Tad jau tavs vectētiņš ir bijis no mūsējiem – no Mazdienu Trušiem – tos arī te vienā laidā spridzina!

Sarkanturbānīte. Jā – tā ir traģiska leģenda... Bet tu jau nojaut, ka visas leģendas ir traģiskas...

Trusis. Nojaušu gan... ja vien tās nav sadomātas... Cik banānus tu vecmāmiņai atnesi?

Sarkanturbānīte. Trīs.

Trusis. Tā tad viens man! Muiņas nodeva.

Sarkanturbānīte. Lūdzu, trusīt! (*Ieliek viņam rokās granātu.*)

Trusis. Tu gribi sacīt, ka šis ir banāns?

Sarkanturbānīte. Dzīvē visādi gadās.

Trusis. Jā... arī šī doma ir gudra... filozofiska... bet šis te banāns... tomēr ir pārāk līdzīgs granātai...

Sarkanturbānīte. Tad mūc, kamēr neesi uzsprādzis! (*Norauj gredzenu.*)

Trusis aurodams aizmūk un uzsprāgst.

10. skats

Sarkanturbānīte. Pirmais.

Vecmāmiņa. Iesākumam nav slikti.

Sarkanturbānīte. Bet nobeigumā būs veseli vienpadsmit!

Vecmāmiņa. Vienpadsmit?! Vienpadsmit tūkstoši, tu gribēji teikt!

Sarkanturbānīte. Nē... es gribēju teikt – vienpadsmit... bet truši vai tūkstoši – tas man vienalga! – lai tikai nebūtu vairāk par vienpadsmit... Kāda jēga nogalināt vairāk nekā iespējams saskaitīt?

Vecmāmiņa. Tev taisnība, Sarkanturbānīt – vairāk nekā spēj saskaitīt slepkavo tikai maniaki! Bet tu esi godīga alkoholiķe! Tiesa – ar šizofrēnijas iezīmēm un noslieksmi uz paranoju... Bet tie jau ir sīkumi, kas piemīt visiem izciliem radījumiem!

Sarkanturbānīte. Padod nu krītiņu, vecmāmiņ – pievilksim strīpiņu manam pirmajam trusītim! Vai pirkstiņu, ja krītiņa nav pie rokas...

Vecmāmiņa. Nē, nē, Sarkanturbānīt – redz, kur ir krītiņš!

Sarkanturbānīte. Tā tad tev arī nepatīk, ja pirkstiņam «čik!» taisa?

Vecmāmiņa. Kāda nu vairs jēga ar « čik!» noņemties, ja var tādus «babāc!» taisīt.

11. skats

Atskan maršs, uznāk Mazdienu Trusis ar rozā karodziņu rokā.

Trusis. Tas vairs nav godīgi! Līdz šim mūs spridzināja viens pats Kaščejs Nesprāgstošais! Tāpēc arī mēs ievērojām spēles noteikumus un nācām spridzināties pa vienam! Tikai tik daudz, lai simbolizētu Mazdienu Trušu cilts patriotisko noskaņojumu! Nu tas laiks ir pagājis! Mūsu brāļi iet bojā arī no Sarkanturbānītes rokās! Tā nedrīkst turpināties! Tāpēc mēs piesakām totālu karu Kaščeju ciltij un nāksim uzbrukumā visi uzreiz! Vēl jo vairāk tāpēc, ka ir izplatījušās baumas, it kā Aļaskā banāni augot! Un tas nozīmē, ka drīz Kaščeju ciltij būs beigas un sāksies Dižais Mazdienu Trušu Laiks! (*Prom.*)

12. skats

Vecmāmiņa. Pievelc nu žigli savu strīpiņu, Sarkanturbānīt! Jo tūlīt mums strīpiņu vilkšanai vairs neatliks laika!

Sarkanturbānīte (*pievilkdama strīpiņu*). Vai tev vēl būs vienpadsmit granātas, vecmāmiņ?

Vecmāmiņa. Varbūt, ka kādreiz būs... bet šobrīd ir palikušas tikai astoņas...

Sāk skanēt Trušu uzbrukuma maršs.

Vecmāmiņa. Paskaties, mazmeitiņ – cik viņu tur īsti ir?

Sarkanturbānīte. Vienpadsmit, vecmāmiņ! Un visi ar rozā karodziņiem ķepiņās!

Vecmāmiņa. Tad baidos, kas astoņām granātām mums var arī nepietikt... Bet – kamēr vēl nav droši zināms, ka Aļaskā banāni aug – ķer, mazmeitiņ! (*Pamet granātu.*)

Sarkanturbānīte (*notver granātu*). Ko lai es ar to daru, vecmāmiņ?

Vecmāmiņa. Norauj gredzentiņu un pasvied trusīšiem!

Sarkanturbānīte. Labi, vecmāmiņ! (*Norauj gredzenu un aizmet granātu.*)

Atskan sprādziens, maršs apraujas, tad turpinās.

Vecmāmiņa. Nu kā tur izskatās, mazmeitiņ?

Sarkanturbānīte. Jauki, vecmāmiņ! Pāri laukiem trusīši ar rozā karodziņiem ķepiņās nāk, bet virs viņiem – pūkainas līpiņas gaisā lidinās!

Vecmāmiņa. Tad še tev vēl viena granāta, mazmeitiņ! (*Pasviež.*)

Sarkanturbānīte (*notver*). Noraut gredzentiņu un mest?

Vecmāmiņa. A ko tad citu! Vienu reizīti tikai dzīvojam – tāpat kā Mazdienu Trusīši!

Sarkanturbānīte. Jā, vecmāmiņ! (*Norauj gredzenu, aizsviež granātu.*)

Atskan sprādziens, maršs apraujas, tad turpinās.

Vecmāmiņa. Nu – ko tagad trusīši? Nāk?

Sarkanturbānīte. Nāk gan, vecmāmiņ!

Vecmāmiņa. Tad lai iet vēl viena granāta, Sarkanturbānīt! (*Pasviež.*)

Sarkanturbānīte. Lai iet, vecmāmiņ! (*Norauj gredzenu, aizsviež granātu.*)

Maršs apraujas, tad turpinās.

Vecmāmiņa. Vēl nāk?

Sarkanturbānīte. Tikpat braši kā iepriekš!

Vecmāmiņa. Tad ķer! (*Pasviež granātu.*)

Sarkanturbānīte notver granātu, norauj tai gredzenu un met. Atskan sprādziens, maršs uz brīdi noklust, tad turpinās.

Vecmāmiņa. Kazi – varbūt tiešām Aļaskā sākuši banāni augt... Bet Kaščejiem ir tāds paradums – turēties līdz pēdējai granātai! (*Pamet Sarkanturbānītei granātu.*)

Sarkanturbānīte (*notver granātu*). Un pēc tam?

Vecmāmiņa. Pēc tam arī būs laiks muļķīgus jautājumus uzdot, bet tagad – met!

Sarkanturbānīte izmet pēc kārtas trīs granātas.

Vecmāmiņa. Nu ko, Sarkanturbānīt – es turos pie pēdējās granātas... Kā tev tur tagad izskatās?

Sarkanturbānīte. Neko nevar redzēt, vecmāmiņ – visapkārt milzīgi līpu kalni slejas!

Vecmāmiņa. Vai rozā karodziņi vēl plivinās?

Sarkanturbānīte. Nevar saprast, vecmāmiņ... saulīte riet... tāpēc viss tagad izskatās rozā...

13. skats

Uznāk Mazdienu Trusis ar baltu karodziņu rokā.

Trusis. Nespridziniet!... Mēs padodamies!...

Vecmāmiņa un Sarkanturbānīte. Urā!... Uzvara!...

Trusis. Jā – mēs atzīstam, ka beidzot esam sakauti...

Vecmāmiņa. Un cik tad jūs tur esat vēl palikuši?

Trusis. Dzīvajos – es viens pats...

Vecmāmiņa. Kāpēc tad tu saki – mēs?

Trusis. Tāpēc, ka es runāju arī kritušo vārdā...

Vecmāmiņa. Tā ir skaista tradīcija – dzīvajiem runāt arī kritušo vārdā!

Trusis. Jā – mēs pie tās pieturamies...

Vecmāmiņa. Nu tad ko – miers?

Trusis. Miers! Turpmāk Mazdienu Truši ar Kaščeju cilti dzīvos mūžīgā mierā un sadraudzībā! Mēs esam gatavi pat parakstīt attiecīgu līgumu...

Vecmāmiņa. Ja jau jūsu apņemšanās ir tik dziļa un negrozāma, tad iztiksim bez liekām formalitātēm!

Sarkanturbānīte. Miers baro, nemiers posta!

Vecmāmiņa. Kas tev to teica?

Sarkanturbānīte. Neviens. To es pati izdomāju!

Vecmāmiņa. Stulbs, bet filozofisks teiciens. Šai sakarā mēs varētu katrs apēst pa banānam!

Sarkanturbānīte. Nezinu par citiem, bet es varētu.

Trusis. Mēs arī varētu.

Vecmāmiņa. Cik noprotu, tu esi gatavs ēst ne tikai par sevi, bet arī par kritušajiem?

Trusis. Jā – tagad es esmu gatavs uz visu!

Vecmāmiņa. Nezinu kā ar pārējo, bet attiecībā uz banāniem tas numurs neies cauri – barojam tikai dzīvus!

Trusis. Jā – arī uz to es esmu gatavs!

Vecmāmiņa. Tad lūdzu!

Trusis. Pateicos!

Sarkanturbānīte izdala banānus, visi ēd.

Trusis. Un vai nav dīvaini, ka tieši šodien ir Mazdienas?... Mūsu cilts nacionālie svētki...

Vecmāmiņa. Es savā mūžā vēl lielākas dīvainības esmu pieredzējusi.

Sarkanturbānīte. Sakarā ar to, ka Mazdienu Truši tagad ir mūsu draugi, mēs varbūt varētu svinēt arī viņu nacionālos svētkus?

Trusis. Tas būtu jauki.

Vecmāmiņa. Katrā ziņā. Jo vairāk svētku, jo mazāk jāstrādā.

Sarkanturbānīte. Es tikai nezinu, kā tās Mazdienas svin?

Trusis. Pirmkārt, tur ir nepieciešama izrotāta Mazdienu slota.

Vecmāmiņa. Slotu es varētu aizdot. Šī gan ir domāta lidošanai, bet ceru, ka vienas Mazdienu svinības tai pārāk nekaitēs. (*Izsniiedz.*)

Trusis. Nekādā ziņā!

Vecmāmiņa. Un izrotāt mēs to varētu ar uzspridzināto Mazdienu Trušu līpām. Man tās ir vairumā. (*Izsniiedz.*)

Sarkanturbānīte (*rotādama slotu*). Ļoti jauki un simboliski!

Trusis (*palīdzēdams viņai*). Var būt, ka jauki... bet simboliski noteikti...

Sarkanturbānīte. Un kas jādara tālāk?

Trusis. Jānoskaita dzejolis.

Sarkanturbānīte. Skaiti!

Trusis. Bet tas, kurš noskaita dzejoli, nekavējoties saņem dāvanu!

Vecmāmiņa. Dāvanas nav problēma.

Trusis. Tad es skaitu!

Iezviedzās durvis
Kā priecīgs un neeļlots zirgs...
Apgāzās kurvis –
Kas saplēstās olas vairs pirkš?
Izbira griesti.
Balts sniedziņš pa pasauli klīst...
Rubeņu riesti
Vairs mūžību nepazīst.
Sabruka māja,
Un sējējs steidz ķieģeļus sēt.
Sapampa kāja.
Jaunas olas mums Mazdienās dēt!

Sarkanturbānīte. Skaisti!

Vecmāmiņa. Un te tev būs dāvana! (*Ieliek Trusim rokās granātu.*)

Trusis. Paldies... Bet tā taču ir granāta...

Vecmāmiņa. Jā. Granāta – labākā dāvana!

Trusis aurodams metas prom, uzsprāgst.

Vecmāmiņa. Padod nu krītiņu, mazmeitiņ – uzvilksim pēdējo strīpiņu!

14. skats

Mainās gaismas, skan spokaina mūzika, parādās Mazdienu Trusis.

Sarkanturbānīte. Bet viņš atgriežas, vecmāmiņ.

Vecmāmiņa. Tas vairs nav viņš. Tas ir rēgs. Visas izzudušās Mazdienu Trušu cilts simbols.

Sarkanturbānīte. Liekas, ka viņš gatavojas kaut ko teikt...

Vecmāmiņa. Lai runā!

Trusis. Bet par spīti visam... es ticu... ka reiz... Aļaskā banāni augs!...

Vecmāmiņa. Nu un tad?

Trusis. Tad iznīks Kaščeju cilts!

Vecmāmiņa. Un tev kāds no tā labums?

Trusis. Morāls!

Vecmāmiņa. Jā – morālās vērtības stāv augstu pāri mūsu materiālajai eksistencei!

BEIGAS